

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 88.

Eyvende Sæssion.

33te Møde.

Løvedagen den 19de Januar.

(Fortsat.)

N. Sage: Denne Sag synes uden nogen Meningsforskjel at forene samtlige Medlemmer af Thinget, saavel de Lærde som de U lærde, og jeg drifter mig til at regne den høitærede Minister med til dem, der ere enige i det Rigtige i denne Sag. Det maa maafee ogsaa være mig tilladt at yttre nogle Ord, da dette jo er en Sag, der angaaer enhver Mand i Landet, idet det maa være os Alle magtpaaliggende at faae at vide, hvorpaa Høiesteret støtter de Domme, den affiger angaaende Ure, Liv og Gods.

Den høitærede Justitsminister indvender mod dette Forslag, deels at man dengang, Instruxen blev til, maa have antaget det for umuligt, at der gives Præmisseser — men siden 1771 er der blevet saa meget muligt, som dengang ansaaes for umuligt, — og deels siger den ærede Minister, at det væsentligste Argument mod dette Lovforslag er, at det er uudsfordrligt. Vi ere nu ikke af denne Mening, og derfor understøtte vi Forslaget, men skulde det være uudsfordrligt paa den Maade, som er foreslaaet, saa er der jo en anden Udvei, og den vil jeg tillade mig at anbefale. Det er os Alle bekjendt, at, uagtet der i Instruxen er et meget stærkt Forbud imod at meddele, hvad der er foregaaet i Retten med Hensyn til Bøteringen og de Grunde, hvorpaa Dommene støtte sig, saa er det dog ikke nogen stor Hemmelighed, men temmelig velbekjendt for de

mere Indviiede, og man hører jo endog jevnlig blandt os Lægfolk, at Sagen stod paa den eller den Maade, 4 mod 5, 6, 7, o. s. v., at den Afsektor var af den Mening og den Afsektor af den. Dette har jeg meget ofte hørt, og altsaa ville de Herrer Jurister have hørt det endnu oftere. Der er altsaa ikke nogen fuldkommen Hemmelighed, og jeg antager derfor, at det maa være meget bedre at have fuld Offentlighed. Naar nu en Sag er for Høiesteret, saa kunne vi Alle gaae op og høre paa den, og vi kunne, om vi ville, sørge for, at Alt, hvad der siges for og imod Sagen, stenographeres. Hvad var da naturligere, end at man, istedetfor at lukke Dørene, naar Sagen er udprocederet, lod dem staae aabne og lod alle Folk, der ere interesserede i at høre, hvorledes Retten pleies ved den høieste Domstol i Landet, være tilstede og høre, hvad de lærde Mand udsige til deres Domme. Det er blevet anført af den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborg Amts Idie Valgfreds (L. Müller), at vi ikke have hørt nogen Uttring fra Høiesteret om denne Sag, men jeg er overbevist om — og det bør vi Alle være — at, naar Høiesteret fremkom med en Uttring derom, maatte den gaae ud paa: Lad Dørene staae aabne, lad hele Folket høre vor Bøtering. Dersom de Mand, der have opoffret hele deres Liv og al deres Tid paa at studere Rettsvidenskaben og paa at udføre den i Praxis, ikke skulde ønske, at Folket hører paa, hvorledes de bedømme en Sag, saa var det tilviisfe beklageligt. Forøvrigt maa jeg bemærke, at er det, som den ærede Minister siger, af Bøitigheds for andre juridiske Domstole i Landet at kjende Udsaldet af Sagerne ved Høiesteret, saa kan det jo kun faae Bøitdhning, naar de under